

Θέατρο

της Ελένης Πετάν

Μοναξιά για δύο...

Το πρόβλημα ξεκινάει από το ίδιο το έργο. Το θέμα του πολύ περιορισμένο, αφού εντοπίζεται στην ομοφυλοφιλική σχέση δύο ανδρών περασμένης ηλικίας. Οι προεκτάσεις εξίσου περιορισμένες κι ας θέτει ζητήματα που δεν αφορούν μόνο τις μειονότητες: η αναζήτηση της ταυτότητας, η μοναξιά, η αλληλοεξάρτηση, η άμπωτη και η παλίρροια

των συναισθημάτων στην καθημερινότητα μιας «συζυγικής» ζωής. Πολλά χρόνια έχουν περάσει από τότε που το *Κάτω από τη Σκάλα* του **Τσάρλς Ντάιερ** γινόταν στόχος τής αγγλικής λογοκρισίας, αντιπροσωπεύοντας τα δεινά μιας μερίδας ανθρώπων και συσπειρώνοντας ταυτόχρονα την αλληλεγγύη τους. Σήμερα, η ανάλογη αντίδραση θα φάνταζε εκτός τόπου και χρόνου. Ο συγγραφέας, εξάλλου, του οποίου τα περισσότερα πονήματα περιστρέφονται γύρω από τις σχέσεις μοναχικών ατόμων, δεν κρύβει πως στο συγκεκριμένο έργο περιγράφει τις προσωπικές του εμπειρίες –σε κάποιο σημείο μάλιστα βλέπει τον ήρωά του ν' αποκαλύπτει πως όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται είναι αναγραμματισμοί τού δικού του ονόματος – κι αυτές συμπίπτουν με εποχές όπου η ομοφυλοφιλία ήταν υπό δίωξη. Παρ' όλο, όμως, που το κείμενο μπορεί να φανεί αναχρονιστικό και ισχνό σε πολλούς, ενώ η μετάφραση του **Ερρίκου Μπελιέ** κάποιες φορές παραπαίει ανάμεσα στο βρετανικό φλέγμα και σε ελληνοπρεπείς «ταιμηπημένες» εκφράσεις, τελικά διασώζεται από ένα ανελέητο χιούμορ το οποίο κυριαρχεί, ιδιαίτερα στο πρώτο μέρος τής παράστασης. Γιατί στο δεύτερο τα λεκτικά ευρήματά χλομιάζουν και η δράση βαλτώνει.

Ο **Μίνως Βολανάκης** χειρίσθηκε επιδέξια το υλικό του –έτσι ώστε να μην γίνεται ποτέ απωθητικό– δίνοντας το προβάδισμα στους δύο ηθοποιούς του. Και καλά έκανε, αφού η σκηνή τού θεάτρου Μουσούρη μεταμορφωμένη σε κλασικό συνοικιακό κουρείο από τον **Δαμιανό Ζαρίφη**, έγινε πεδίο δεξιο-

τεχνίας δύο σημαντικών καλλιτεχνών, του **Γιώργου Μιχαλακόπουλου** και του **Γιώργου Μοσχίδη**: ο δεύτερος πέτυχε τις ωστές δόσεις, χτίζοντας τον ρόλο τού γκρινιάρη, ευάλωτου και καρτερικού Χάρη. Ο Γ. Μιχαλακόπουλος, μπρούτσος και χυμώδης, ήταν εξίσου απολαυστικός αλλά ίσως λίγο περισσότερο πομπώδης απ' όσο θα τον θέλαμε.

Γιώργος Μοσχίδης (αριστερά) και Γιώργος Μιχαλακόπουλος (δεξιά):
Επίδειξη δεξιοτεχνίας σε παρωχημένο φόντο.